

Queen - A Night At The Theatre met Roel van Velzen en Leo Blokhuis

Jimmy van den Nieuwenhuizen

Topje van de Taylor-ijsberg

Ik zal maar meteen met de deur in huis vallen... Ik was nooit écht fan van Queen. Weet niet waarom, want de muziek van veel rockbands uit die tijd kan mij doorgaans wel bekoren. Queen wilde gewoon nooit écht vallen. En toen kondigde Roel van Velzen vorig jaar een tournee aan samen met Leo Blokhuis: *Queen - A Night At The Theatre*. Show 32 van 36 zit er inmiddels op, en de afgelopen twee maanden stonden dan ook in het teken van ritjes van Amsterdam naar Almelo, en van Tiel naar Tilburg. Een ode aan een van de grootste band aller tijden op onze eigen wijze gebracht; alle theaters door het hele land uitverkocht en ook behoorlijk plat gespeeld, al zeg ik het zelf.

In 2011 had ik de eer om zelf met de band en Brian May op het podium te staan. De legendarische gitarist van Queen won de Eddy Christiani Award en kwam die hoogstpersoonlijk ophalen in Vlissingen. Man, ik kan me de zenuwen van Roel nog herinneren als de dag van gisteren. Roel als über-Queen-fan. Zo iemand ontmoeten is dan al geweldig – episch, zou ik haast zeggen. Maar als hij dan ook nog met jou en je band wil spelen, dan weet je niet wat je overkomt. Ik had eigenlijk geen idee en luisterde onderweg nog een paar keer naar *Tie Your Mother Down*, omdat er kans was dat we die zouden spelen. Zo geschiedde. Blijkbaar beviel Mr. May dat prima, want later op die avond stond hij met één voet op mijn drumser, en

speelden we een van de meest legendarische optredens uit mijn leven.

Als je aan zo'n tournee begint, moet je natuurlijk wel enigszins weten waar je over praat, en de muziek benaderen zoals die bedoeld is. Het 'in de auto luisteren' maakt dan ook plaats voor een urenlange studie. In het vurige en excentrieke spel van Taylor is zo veel te ontdekken. Zijn bijzondere plaats in de band, zijn echte composities op de drumset en zijn o zo herkenbare sound. Wisten jullie bijvoorbeeld dat hij op iedere backbeat van de snare zijn hihat opent? Het valt niet direct op als je naar de platen luistert, maar je kunt Taylor hierdoor uit duizenden herkennen. Ik dacht eerst dat het een 'foutje' was dat er ingeslopen was toen hij zichzelf leerde spelen, maar hij deed dit om zijn backbeat extra kracht bij te zetten. Een soort van zelf ontwikkelde gated reverb. Daar moest ik dus ook aan geloven. Ontzettend geniaal gevonden door Taylor, maar voor deze jongen een mooie opdracht om mezelf na 22 jaar drummen dat 'foutje' terug aan te leren.

Dit is slechts het topje van de ijsberg die Taylor heet. Het is mooi om twee maanden hélemaal in een drummer te duiken en hem tot op de ghostnote te analyseren. Laten we hopen dat we ooit zelf zó eigen worden dat wij ook andere drummers zo kunnen inspireren. Inmiddels moet ik bekennen dat ik toch wel behoorlijk Queen- en vooral Taylor-fan ben geworden! (JvdN)